

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Any II - Núm. 18

27 març 1924

Subscripció:

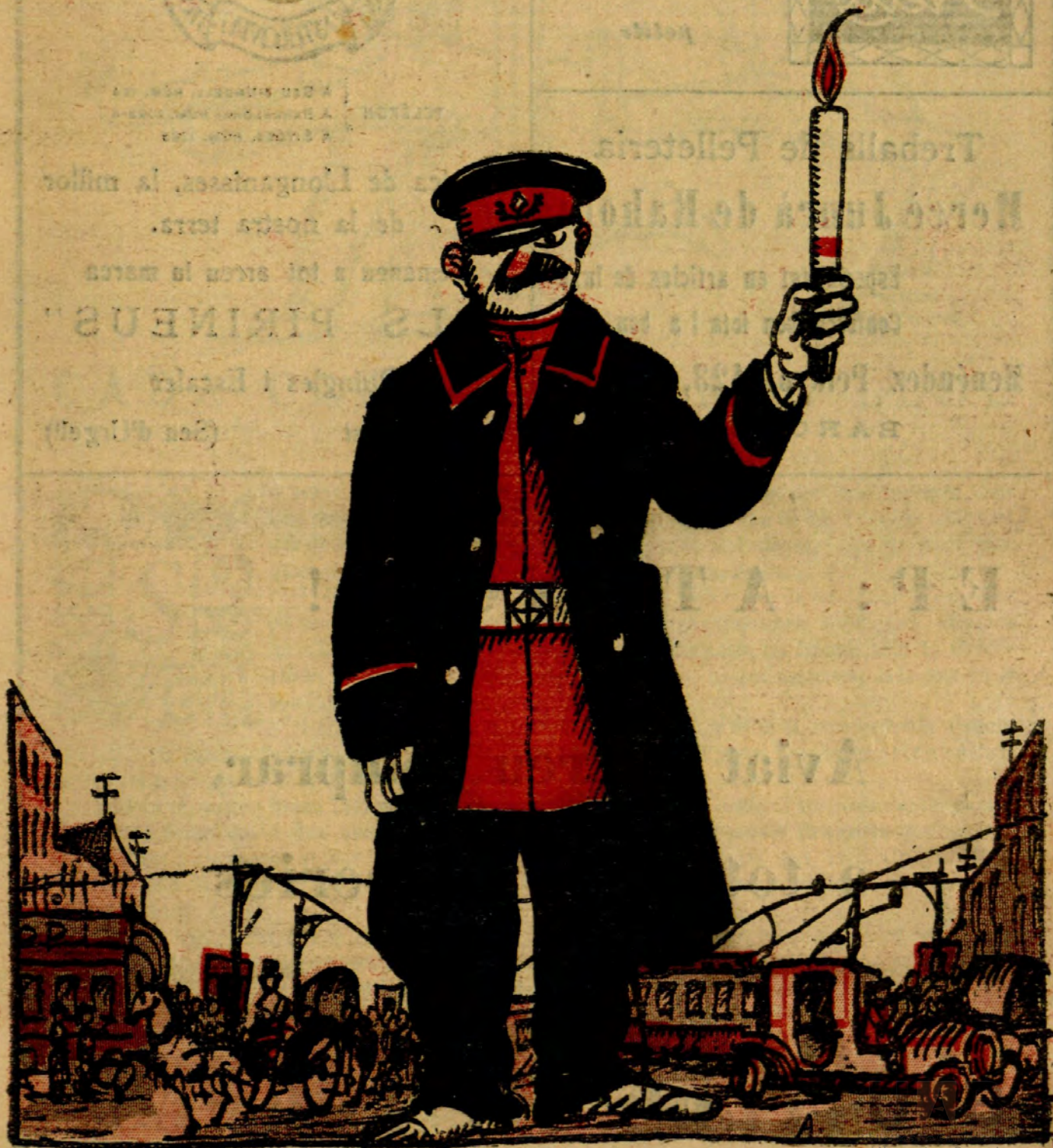
Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

La circulació, la tranquil·litat o fer-se retratar
amb un ciri a la mà.

Homeric General

**CHEZ
NELLY**

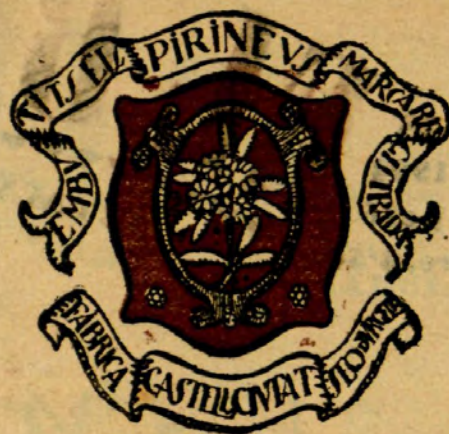
22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

**Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola**

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

**Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª
BARCELONA (G).**

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

**Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.**

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

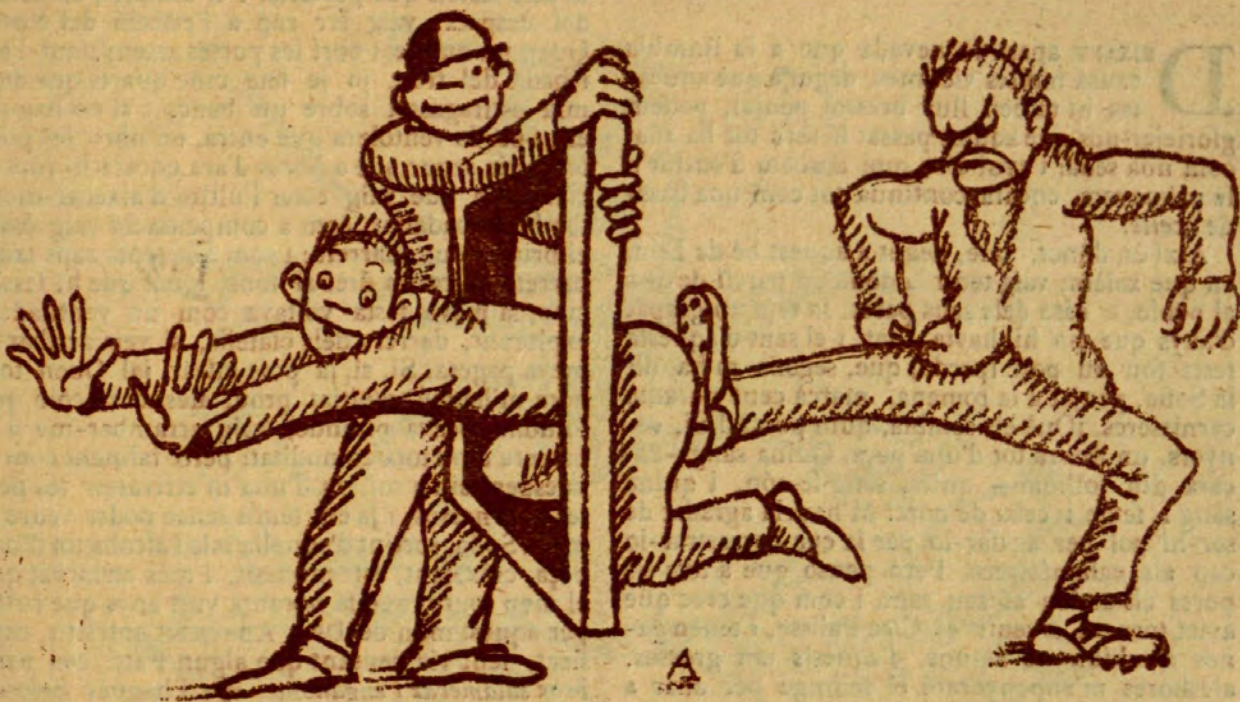
Quíngles i Escaler
Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

EP: ATENCIÓ!

**Aviat podreu comprar,
a totes les llibreries**

"LLATZER DE TORMES"

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CADA COSA EN EL SEU LLOC

ÓN murrís al Romea. Com aquell qui no fa res, ens donen una lliçoneta com una casa. Amb un mestre, que la sap molt llarga, que és En Pompeu Crehuet, ens donen «cada cosa en el seu lloc», que és molt donar, i que és molt dir, quan tantes de coses hi ha que n'estan ben fora, de lloc.

I, si no, veieu el bromista que ens surt amb el vot de les dones!... I mentre els uns es prenen la cosa a la broma, d'altres s'inquieten, s'indignen. «Encara no n'hi ha prou—diuen—que les dones se'ns posin les calces? Això és intolerable. Què drets de la dona, què democràcia, ni què tonteries; cada cosa en el seu lloc!»

I el bon senyor es va indignant, i va pujant de to la seva veu. «Ja n'estem tips—segueix dient—d'aquesta gentussa que fa de dona honrada. Qui parla! Tota la porqueria en dansa, ara vol erigir-se en chor de les onze mil verges.»

Sort en té, aquest home indignat, que el senyor Pau, el seu bon amic, l'apaivaga, amb enraonades consideracions, i fins amb algunes paraules a flor d'orella. El senyor Pau entén que cal anar amb compte a dir segons quines coses. El senyor Pau sosté que cal tenir una mica de paciència. I aconsegueix de fer posar tranquil aquell home enfutismat. Sembla que per acabar-lo de convèncer li contava això; li diu:

—«Una vegada van entrar uns adoba-cossis a una casa: se'n dugueren les millors joies, la pisa més cara, la vaixel·la més bona; en son lloc posaren damunt la taula unes quantes olles, i un galifardeu que les feia dringar. Eren esquerdades, que feia riure. Aquestes olles, que, naturalment, parlaven molt esquerdat, deien: —Nosaltres som l'honor de la casa; allò d'abans no valia res; pitjor, encara, que no valer res: era la ruïna.

—Com!—interrompé al senyor Pau; és a dir que les olles parlen?

—Sí—responia el senyor Pau,—ja ho crec, que parlen, encara que esquerdat... I ve't aquí que un dia tornaren els senyors, amb la rica i sonora vaixel·la bona, i clavaren una puntada de peu al galifardeu...

—I tot va rutllar bé?

—Sí; i tot va rutllar bé; és a dir, cada cosa en el seu lloc, i l'amor al mig de tot».

Baixem de la font del gat...

DEIXANT apart la nevada que a la Rambla causà moltes víctimes, degut a què aquestes hi tenien llur bressol penjat, podem gloriejar-nos que aquest passat hivern tot ha anat com una seda; i avui dia, que acabem d'entrar a la primavera, encara continua tot com una bassa de *aceite*.

Així és, doncs, que, degut a aquest bé de Déu, en què xalem, vaig tenir la dona un parell de dies al poble, a casa dels seus pares. Ja feia un grapat d'anys que no hi havia anat, i el sant d'aquesta festa fou un porc (perdó) que, segons m'ha dit la Sofia, penjat a la romana, marcà cent noranta carnisseres. ¡Què els sembla, quin porcàs! Sí, senyors, un marrà tot d'una peça. Quina sang—encara diu tothom—quina sang-fe-són, i quina sang i fetge i ceba de porc! M'hauria agradat de ser-hi sol per agafar-lo per la cua i arrastrar-lo cap als calamàstrecs. Però penso que a tots els porcs els arriba el seu sant, i com que crec que aviat tornarà a venir el Circ Palisse, i tenen ganes d'exhibir-ne alguns, d'aquests tan grossos, aleshores m'enpenyoraré el rellotge per anar a veure-ho i tocar-ho. Com deia... tot el temps que

LA SENYORETA S'ENFADA.

Li dic molt seriosament que em veuré obligada a prendre una altra minyona.

—Ai, sí, senyoreta! Perquè no per una; ben bé per tres, n'hi ha, de feina.

la Sofia fou a la casa pairal, que la boca se'm féu aigua pensant en les botifarres del greixet i l'olleta dels tastets que portaria. I el dimarts, en sortir del despatx, vaig fer cap a l'estació del Nord. Quan un empleat obrí les portes assenyalant l'arribada del tren, jo ja feia cinc quarts que dormia estiragassat sobre un banc, i si no hagués estat per la ventolera que entrà, en obrir les portes, estic segur que a hores d'ara encara hi roncaria. Com que vaig ésser l'últim d'aixecar-me, i també de badallar, com a compensació vaig ésser el primer de... darrera; i com que tants caps tants barrets, miraven dret al fons, igual que hi fessin cine, la meva testa voltava com un ventilador, explorant, darrera dels clatells, si veia arribar la meva pagesa. Sí, sí, ja pots mirar, ja! Quan tothom m'hagué trepitjat prou, aleshores com que tothom tocava pirandó, vaig arrambar-me a la barrera amb tota comoditat; però talment com si m'esperessin a mi, tot d'una m'etzivaren les portes pels nassos; i ja em teniu sense poder veure la meva Sofia, sortint d'aquella sala i alcoba tot d'una peça, coixejant, estornudant, i més encorvat que el meu sogre, que fa noranta vuit anys que rutlla per aquest món de Déu. Anava tot entristit, capficat, fent via pensant que algun Fatti, *con palabras salameras i engañosas*, me l'hagués pispada en passar per Terrassa, quant en ésser enfront de Ca'l Peret, sento la Sofia que em cridava: ¡Lluïset, Lluïset! Salto la coneta; m'hi atanso, i veig que els burxa-sàries me la treballaven.

¡Ep mestre, potser que afliuixéssiu una mica! Si no hagués estat per la veu, no l'hauria coneguda: Amb un parell de dies s'havia posat rodona com una poma. Els burxa-sàries em feren caure del ruc dient-me que l'havien parada creient que portava *matula*.

Com que jo portava seixanta cèntims—dues peces italianes, tres de franceses, i l'altra del Turk-Estan o estant turca (crec que és així)—vaig ficar mà tot seguit... I amb la meva Sofia passàrem davall de l'Arc de Triomf..

Els puc ben prometre que a la dona no li he donat mai un què dir; però sí que tinc de dir-los que, als cinc minuts que havíem passat la porta del pis, la dona, la Sofia, s'havia arrencat del damunt almenys vint terces de carn. Paraula! Quin floret de botifarres! Quin llomillo! ¡Quina penca de cansalada i costella més molsuda per salar, i per encetar per Sant Pasqual Bailó! Quina cassolada de macarrons amb tots els amaniments de porc, aquell dia! No hi faltarà el cosí, si Déu vol. A la nit, una bacanal, sí, senyors, una bacanal, amb totes les de la llei; perquè cantant: «Baixem de la font del gat, que ens hem ben atipat», tots, o més ben dit, *todos somos unos*, cap al Goia, a veure la circumferència del senyor Benavente... Noies! rifo una barra de sabó!.. No, no puc arribar a comprendre com encara hi ha gent que gosi dir que hi ha misèria... Si jo manés! Us ben prometo que els agarrotava tots... I tant si ho voleu creure com no, solament menjo per viure fins a veure quina fi farà tota aqueixa tribu.

Els Tipus de la Setmana

L'home que tot ho trenca

Es un tipus que hauria de fer llàstima; i, en canvi, la gent s'hi ensanya despietadament. Val a dir que la gent té raó.

Es un home que ja va nàixer per esguerrar-ho tot, porta la malastrugança enganxada a la punta del nas, i cosa on fica cullerada, cosa que la deixa feta bocins. L'home que tot ho trenca, a més d'ésser un desgraciat—i un brètol, dins d'aquesta desgràcia—és un manella.

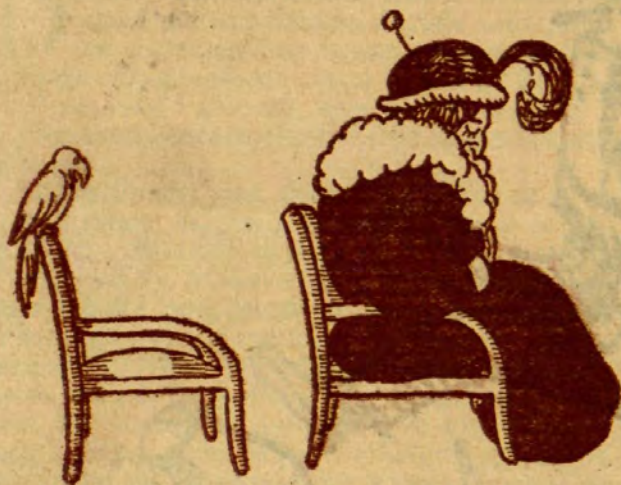
Sí, senyors; és un manella. Vol entendre en tot, i és mes ruc que una sola de sabata. Per no saber de res, no sap ni de l'ofici que li ensenyaren. L'home que tot ho trenca generalment fou posat de petit, aprenent de ferreria, entre llaunes, ferros, i ferradures; i també de quincalleria. Aleshores l'home presumeix molt... Però després, quan s'ha fet gran, com si no li abastés l'experiència del negoci vell en què sempre li han clavat pallissa, llavors vol fer de tot. I naturalment tot ho trenca. I encara hi ha babaus que se'n fien, i que posen negocis a la seva disposició

perquè els arregli. Però, al contrari, els malmet. Tot el que toca, trenca.

Fa una mica de por de plantar cara a l'home que tot ho trenca. Les famílies que el pateixen, i que són pobres d'esperit, com que no gosen deturar-lo, assenyalen en el pressupost un tant pels estropicis, i van aguantant, esperant un vent que se'ls endugui aquella desgràcia.

Ara que hi ha famílies que tenen una mica de pit, i com que, de resultes d'haver d'aguantar l'home que tot ho trenca, en van malament (perquè encara hi ha allò de «home de molts oficis... pobre segur»), i el manella en tot els duu a la ruïna, llavors aquestes famílies, després d'haver consultat metges i *curanderos*, a l'últim fan un va-i-tot, van a cercar un parell d'homes forçuts, acostumats a tractar amb bestiar, i tot d'un plegat planten cara a l'home que tot el què toca trenca, me'l lliguen amb una camisa de força i me'l tanquen a Sant Boi; que al capdavant en mig de boigs és on es sentirà més bé, i més acompanyat. ...I la família més descansada.

TANTSEVAL.

D'UNES CONFERENCIES

Noi: això no arriba ni a quatre gats.

Interviu amb Benavente

DESPRÉS DEL TE DEL SENYOR SALA

En Jacinto Benavente ha estat posat en l'ordre de les cacatues, dels patums; ja li diuen «huésped ilustre». I quan a un home li diuen «huésped ilustre», generalment vol dir que fa figa o que és un llauna; ras i curt.

Però a nosaltres ens agrada bastant el ram dels lloros i cacatues.

Sense més ni més, i amb l'ardiment que caracteritza el voler d'un borinot, saltem al Palau de la Generalitat, que, malgrat tot, és una meravella.

Saltem al Pati dels Tarongers, a l'hora en què el senyor Cintet és regalat amb un te pel Senyor Sala. Ens sembla que sentim remor de plats i olles: i veiem, tafanejant vidres a través, com puguen amunt cap al sostre unes fumarel·les, que ens fan pensar en tabacs exquisits... Però no entrem, perquè ens fa una certa angúnia.

Ens asseiem tocant a una amorosa sabina, i contemplem... la blanca lluna; que no és precisament la de València. Fins que arriba el moment que s'obren les portes, i entre onades de claror veiem eixir el senyor Benavente.

Ens hi atensem, li estirem gentilment la barbeta. —Som aquí perquè ens conti coses, li diem.

—Pobre de mi! coses de qué; algo sobre Pirandello, por ventura?

—No, señor; Pirandello es un *povero diavolo* a su lado de V. y, la verdad, lo que nos interesa es V.

—Puede hablar V. en catalán; lo entiendo perfectamente; he leído bastante al Muchacho de Tona... y también soy admirador del *Moscón*.

—Del *Borinote*, querrà dir?

—Justo.

—Y bien; conocía ya V. Barcelona?

—Sí; mucho; había visto algunas postales, y he leído a menudo los artículos de Pujol y de Marsillach, en *ABC*, y en *El Imparcial*.

—Ah, caramba: valen mucho esos señores y son muy listos. Le felicito a V. señor Benavente, por su gusto y por los profundos conocimientos que habrá adquirido en la lectura de dichas *llumaneras*.

—Además—afegeix.—V. no debe olvidar que yo me llamo igual que Verdaguer, porque me llamo Jacinto.

—Ah, sí; pero aún hay clases; verdad, don Benavente?

—¡Cómo! ¿Qué quiere decir!...

—Nada, nada... se me ha escapado... En fin, a mí lo que me interesa son sus conferencias. De donde ha sacado V. tanto saber de moral y de mujeres?

—De la vida. De la Naturaleza; la Naturaleza es el perenne libro de toda sabiduría.

—Oh! don Benavente, que sentencia tan profunda!... Y ahora se me acude: las cubiertas de ese libro de la Naturaleza deben de ser las cortezas del corcho del alcornoque, verdad?

—Le agradeceré—ens diu molt amable i somrient—que se abstenga de alusiones personales.

—Complacido. Y díganos V., que tantas mujeres conoce, que lo mismo habla de las mujeres de

Shakespeare, como de las de la guerra, ¿qué le parece la mujer catalana?

—¿La mujer catalana?... i després de rumiar un estona, diu: ya, ya he podido encontrar la frase, la síntesis de mi pensamiento: la mujer catalana es laboriosa.

—Oh!—fêrem nosaltres, emocionats:—es V. un genio sin par... Fijese bien; decimos sin par, porque claro está que con Par serían dos genios; lo que es que así como V. representa el genio de las mujeres, él representa el genio de los millones, de las economías, de la hacienda, de la honradez.

—Son Vds. muy bondadosos.

—Nada, señor Jacinto, es justicia... Y permítanos otra pregunta: conoce V. las mujeres de Rellinás?

—No, todavía no; tengo ese tratado sobre la mesa, que así que mis muchas ocupaciones me lo permitan, me pondré a estudiar. Pero conozco un hombre de Rellinás; un hombre que es todo

un monumento. Qué lástima que no le hubiese conocido antes de escribir *Los intereses creados*; porque crea V. que mejor tipo, mejor protagonista no le hay.

—Y ahora, andando a otra cosa: Vió el manifiesto de los intelectuales castellanos? ¿Qué le parece?

Aquí el señor Jacinto es tancà en una impenetrable reserva... Per fi ens va semblar que ens deia que anéssim a Salamanca, si volíem saber tant.

Però es veu que la sonada dels intel·lectuals no li deuria anar gaire bé. Y, molt llatí, llatí, se'n escapoleix, dient-nos:

—Hagan constar mi más profundo agradecimiento al gentío enorme que ha venido a oír mis conferencias.

Y de bracet amb el senyor Ballarà, es submergeix en la fosca, sota les arcades de la galeria de Sant Jordi, el qual ja estava a punt de cridar: ¡toca ferro!

REPORTER.

De Don Joan i de farsant...

IMAGINEM-NOS un Don Joan que tingués el físic de Quasimodo. Un Don Joan borni, tort, garrell i llardós, però de complexió amorosa, de caràcter ardit i poca vergonya.

Don Joan, desitjant totes les dones i veient-se afalagat per elles, es creia—amb raó—irresistible. Però convertit en un home estraçalari i sensual, és innegable que sols hauria fet recol·lecció de bufetades i de bronques fenomenals.

Les dames, enlloc de retre-se-li encisades, haurien caigut als seus peus espordides, desvanescules de fàstig.

Esgarrapat per les beutats, perseguit per les mares i els marits, befat per les lletges i lladrat pels gossos, ens l'imaginàriem convertit en proto-tipus de l'amant groller, ridícul i de carnestoltes, que sols pot rebre consol entre les dones de burdell i encara d'una manera circumstancial, perquè hi ha dona que no pot deixar mai les seves dots de mofeta.

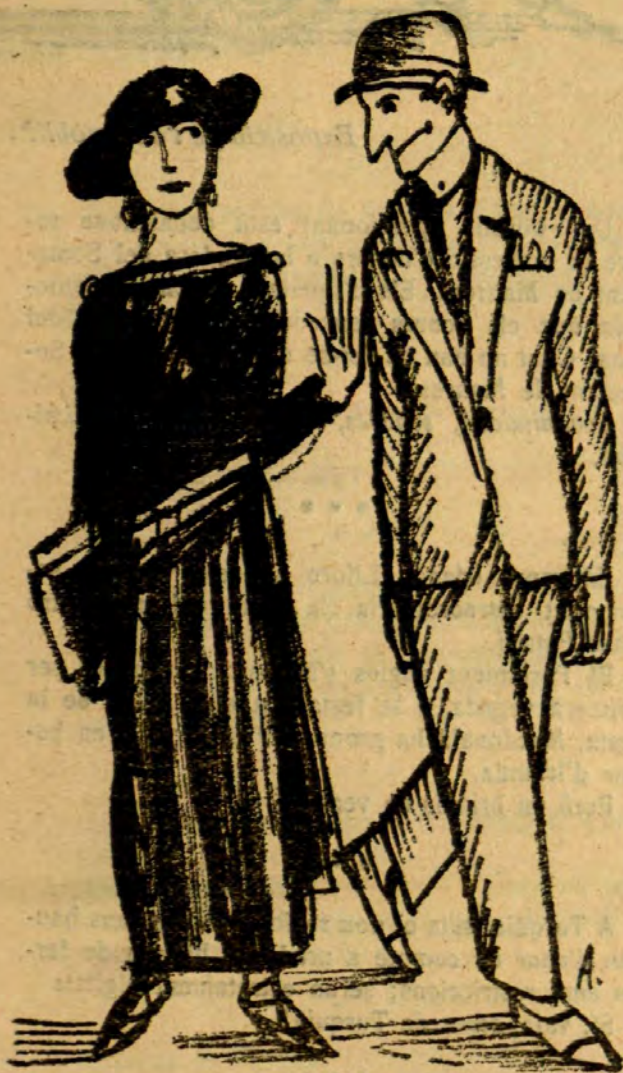
Això no obstant, hauria passat igualment a la posteritat i seria tan cèlebre com el Don Joan fanfarró, pedant, presumit i bandarria, que tant i tant s'han empenyat a sublimar.

De Don Joan pot ésser-ne el subjecte mes poca-solta, més depravat; en canvi, d'home, no pot ésser-he tothom qui vol.

FERRAN D'EGARA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

—Qué feliz soy, al fin, señorita, que con tanta atención se digna mirarme!

—Cal és que estic estudiant casos de degeneració.

SETS I VUIT

El gran músic Igor Strawinsky ha passat uns dies entre nosaltres. Ha volgut assabentar-se de les nostres coses, s'hi ha interessat en gran manera; ha tingut paraules de comprensió i estima...

Com han fet sempre les persones decents.

Anglaterra, degut a la seva alta política financiera i econòmica, rebaixa el pressupost de l'Estat en una francesilla: total en 1.574 milions, com qui no diu res.

El senyor Par està radiant. "Ho veuen—va dient—ho veuen, el meu exemple?". I es proposa d'aquí a poc donar una altra conferència a la Sala Mozart.

En el dispensari de la Universitat ha estat assistit un jove mossegat per una mona.

Aquesta mona no era cap de les que hi ha en el gabinet d'Història Natural, ni cap de les que volten per aquí, fent de persona... I no és per manca de ganes.

Crònica de cultura:

Hom està preparant un monument a Joselito.

En una ciutat anglesa ha estat erigit un monument a un gos benefactor.

A Washington preparen una vitrina d'or per a una carabassa meravellosa.

(Aquest número d'EL BORINOT ha passat per la censura militar).

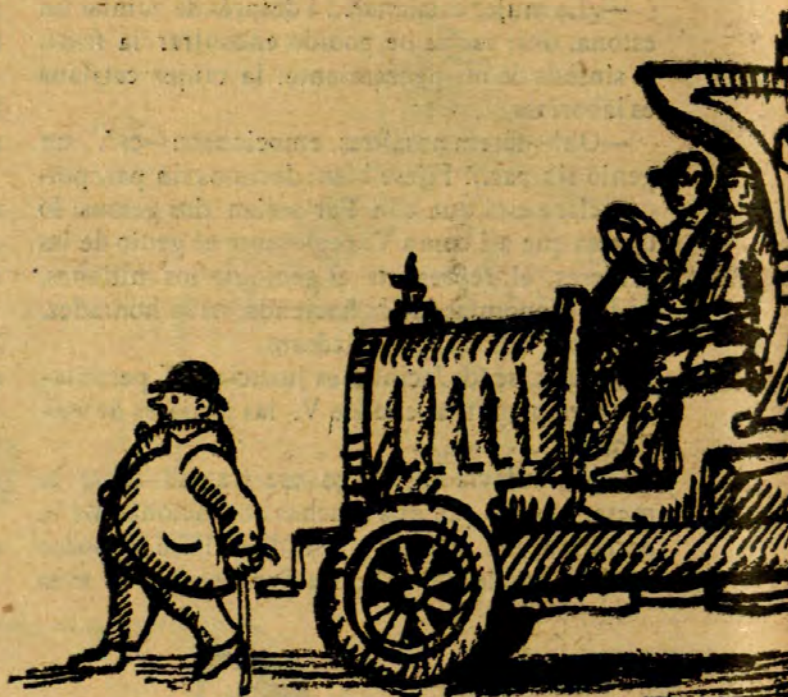
L'Alba diu que s'ha fet republicà... Que ho vagi a contar a sa tia, o a En Torras i companyia. "Eres turco, y no te creo".

Contra els directors de la vella Mancomunitat han estat fets càrrecs de consideració per part dels de la Mancomunitat novella.

Apa, aquí, senyors de la vella: què dieu ara, per què no parreu? Qualsevol es pensaria que us han tancat la boca amb candau... I això no ho fareu creure a ningú.

El rei Jordi de Grècia s'entossudeix a no abandonar el Tron.

Però, mentrestant, de les Diputacions, de les escoles, de les dependències públiques, van treient el seu retrat. Fora miloques! diuen.

TEMES

Exposició de l'automòbil?.. Exposició

Una qüestió apassionant està debatent-se sobre la concessió d'honors a la bandera del Sometent de Manresa. Els d'Igualada diuen que entenen que els honors concedits a la bandera del Sant Crist no han de fer-se extensius a la del Sometent de Manresa.

Ecuanimidad, señores, ecuanimidad, ecuanimidad.

Enguany, Irlanda Lliure ha celebrat amb solemnitat extraordinària, la festa del seu patró Sant Patrici.

El Parlament anglès s'ha associat també, per primera vegada, a la festa. En el banquet de la festa, Macdonald ha pronunciat un brindis en honor d'Irlanda.

Però un brindis de veritat.

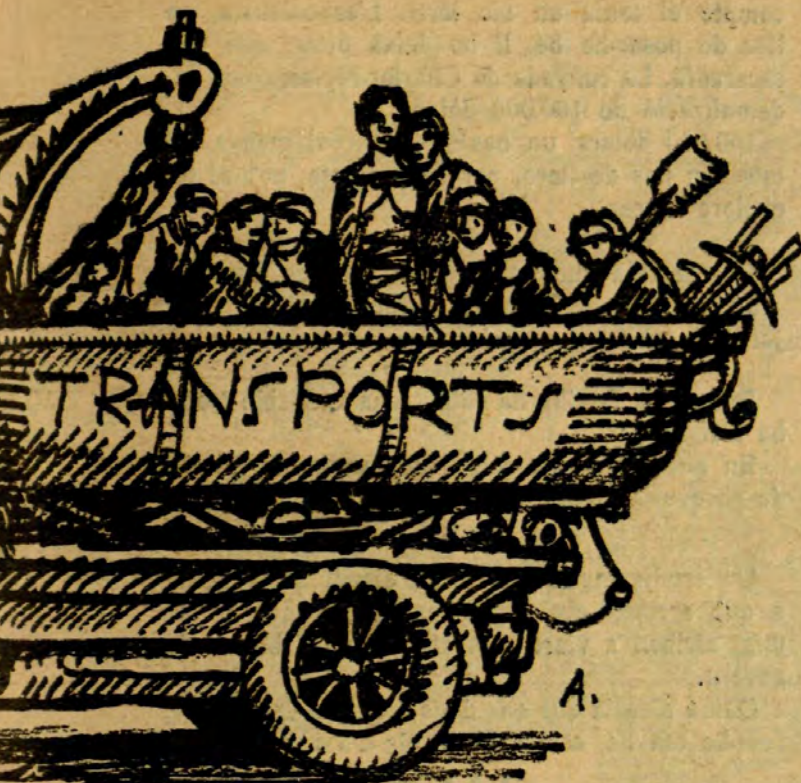
A Turquia, sota el nou règim, els capellans hauran d'anar en compte a predicar; hauran de fer-ho amb restriccions; seran estretament vigilats

Sí, vaja, coses de Turquia!

A Madrid van a celebrar una "corrida de toros" benèfic-estètic-religiosa, per aportar fons en l'edificació d'una església parroquial.

UAB

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

UALITAT

me, a morir sota les seves rodes.

Aquí, per muntar la Sagrada Família, acudim a subscripcions, a publicacions, a conferències.

Sempre tan "laboriosos" i tan endarrerits, nosaltres!

Ha estat detingut el "Canalla", criminal de pèsims antecedents.

Ja n'estan ben segurs?

Com passen les vaques grasses! El conegut jove, que havia estat kronprinz d'Alemanya, està buscant una coHocació de comissionista.

Tristos records d'una altra monarquia que se'n va anar a cân pistras!

A Tebas ha estat descobert l'exemplar d'un divorci d'ara fa dos mil anys.

Un divorci de dos mil anys? També en coneixiem un, nosaltres, que ja fa una cosa així que dura; i encara potser més.

Crònica de cultura:

Un gran debat hi ha entaulat respecte d'allò que en llenguatge de tauromàquia en diuen "alternatixa". Mentre els uns volen que sigui mantinguda, d'altres volen que sigui suprimida, per inefi-

caç i perjudicial a la festa, als toros i al públic en general.

Nosaltres, pobrets i mesquins "provincianos" ens sentim, francament, incapaços d'entrar a discussió en un tema d'alta cultura com aquest.

Uns quants intrèpids han anat a la illa de Sumatra a caçar els exemplars més repugnants de cocodrils.

Que es volen jugar un peix, aquests joves, que a la vista d'uns escarabats, que nosaltres coneixem, apreten a córrer, cames ajudeu-me?

Lector: no deixi's d'adquirir el número vinent d'EL BORINOT. Serà confitura bona.

A Washington ha produït sensació un document trobat en cert palau. Era un document que semblava contenir coses greus, càrrecs aclaparadors contra una família distingida.....

Però res, tot plegat una facècia d'uns bromistes que, de nit, assaltaren el palau, se'n dugueren el què pogueren, i deixaren aquell escrit.

La farsa descoberta, ningú no en féu cas.

Un periodista ha estat premiat amb 5.000 pesetes per un article.

Devia ésser un article de primera necessitat.

El butxí d'Anglaterra, després de sofrir, sembla, horroroses tortures de consciència, ha dit que deixava el lloc i que no vol saber-ne mai més res.

Per què no imiten, d'altres, el seu exemple? Serà que no tenen consciència?

En pública subhasta (així s'acaben certes coses!) han estat venuts uns quants mobles i objectes de l'ex-kronprinz d'Alemanya.

D'una taula de nit n'han donat dos francs. Un retrat de l'ex-kronprinz no l'ha volgut ningú; ha hagut de tornar a les golfes.

L'Ajuntament, seguint la seva tasca d'economies, volia obsequiar el senyor Benavente amb una costellada a Montserrat. En Benavente ha renunciat a l'honor, dient que es troba un xic marejat.

I ho comprenem, el pobre! en poc temps ha dit tantes bajanades, que ben bé és que li roda el cap.

En un saló de modes de Londres s'ha exhibit una model acompanyada de dos detectius. Val a dir que la model portava joies per valor de 925.000 pessetes.

I, doncs, no és res d'estranyar, quan veiem que és acompanyat també de dos detectius, almenys, un vulgar fabricanet, sense més valor que el d'una ínfima alcova.

El Banc d'Espanya ha celebrat les bodes d'or de la seva existència. Testimonis presencials de la festa asseguruen que aquella gent d'amos estava molt satisfeta. I que deia:—Qui parla d'estretor de vida, ni de malestar?...

Ara veieu, els guapos!

El senyor Cabral ha assaltat la presidència de la República de Fondàries, volem dir Honduras, i se'n ha fet amo.

Ell mateix s'ho diu: Cabral; i, és clar, fa cabralades.

El cas no és nou: però almenys en aquest senyor hi ha l'aventatge i la franquesa de parlar clar, i dir les coses tal com són.

La cunyada de Charlot va anar a un especialista perquè li posés ben bonic el nas (que a bon

compte el tenia un xic tort). L'especialista, en lloc de posar-ho bé, li ho deixà pitjor que una escarxofa. La cunyada de Charlot reclama una indemnització de 100.000 dòlars.

100.000 dòlars, un nas? I ca!... al menys, no tots. Un nas de lloro, per de prompte, no: ni tot el lloro sencer.

Ens sembla que podem anunciar des d'ara un número d'EL BORINOT especial: el de Sant Jordi. A veure, a veure!

Diu que a Sevilla ha caigut una veritable tromba d'aigua.

En altres llocs ha caigut una veritable tromba de porqueria: sempre hi ha un pitjor.

Un erudit anglès ha fet un estudi sobre l'edat a què arriben els grans homes. Els qui, terme mig, arriben a viure més anys són els homes de govern.

Quina alegria que ens dóna, aquesta descoberta, fent-ho tan bé, com ho fan, els d'ara.

Hom projecte d'establir una Escola Industrial per a joves delinqüents.

I per a vells criminals, què?

La tragèdia del castell

DEL castell en l'ampla sala
el baró passeja irat,
amb els ulls fora les conques
i el rostre congestionat,
donant furioses mirades
a un «quadro» vell i empolsat,
crispada sa forta destra
amb un punyal engrapat,
i de son pit se n'escapen
bufecs de brau enfadat.
Què li passa a l'irat noble?
De qui és aquell retrat?
Es d'algun enemic comte
que mortalment l'ha insultat?
Es del butxí de sa raça?
Es d'algun tirà malvat?
O bé és d'algun cabdill maure
que li vol moure combat?
O és de persona volguda,
i el bon baró s'ha exaltat
contra el traïdor que ans d'hora
mort iniqua li ha donat?
Es el retrat de sa dama?
Es el d'un amic preuat?
Es el retrat que fa estona
de son lloc s'ha desclavat
i li ha caigut a la closca?
El mateix, endevinat!

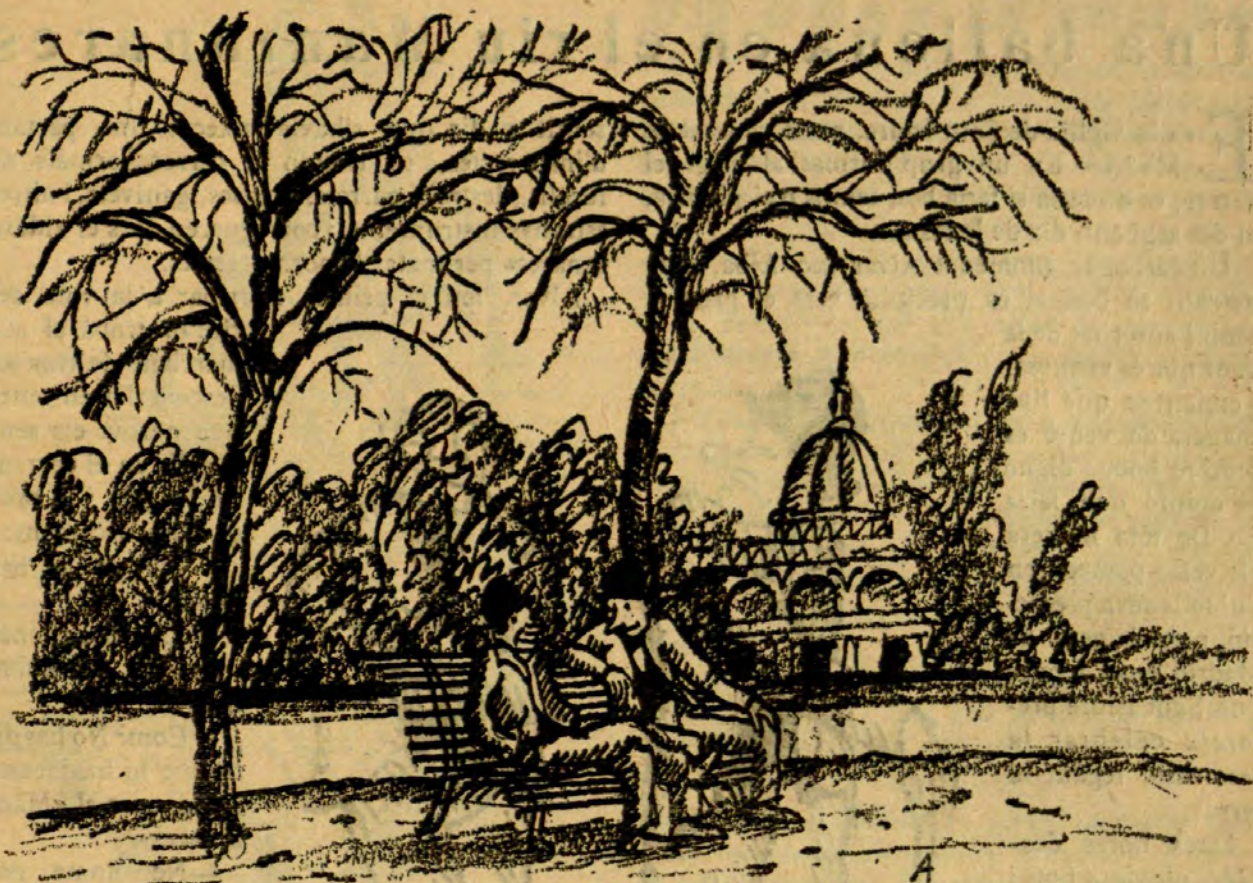
RAU-RAU

—En Dumas? Fuig, home, fuig! L'únic que ha escrit que valgui una mica és l'Hernani.

—Si Hernani és de Victor Hugo.

—Ja ho veus: i encara és de Victor Hugo!

—Sí, mira, noi: ara sóc corredor de llana.

—Tú?

—I que no em va malament. Per de prompte ja m'he venut els matalassos.

TIPUS POPULARS

EN PEP BORRATXO

En Pep borratxo ja no era tan conegut: el seu radi d'acció i camp de les borratxeres, que li donaren nom, fou més reduït; eren els barris de Sant Cugat i Sant Pere, on fins les rates sabien la seva afició al mam.

Al matí l'home estava serè com tot home de bé, era En Pep a seques; però al pas que anava avançant la tarda, el cel s'enfosquia i esdevenia prompte En Pep borratxo. Llavors la donava per fer discursos i arreglar-ho tot: de tot parlava i a tots els problemes volia trobar solució.

Era llavors de la guerra de Cuba i Filipines.

—I doncs, Pep, quines noves hi ha; sembla que no pinta gairebé tot això? —Si jo manés quaranta vuit hores, aviat ho tindria arreglat. Amb uns quants afusellaments i altres escarments per estil ja ho veurieu si tothom llauraria dret; ja els faria abaixar els fums a aqueixos insurrectes. Però ara, és clar, com que els de dalt són el primers interessats a que no s'acabi...

I seguia fent-nos un discurs de plans de govern, tàctica militar, economia, política internacional,

etcètera, que n'hi havia per llogar cadires. De tot parlava, però tothom se'n reia, car sabien que aquells discursos eren fills del xarel·lo que portava dintre. Sempre acabava igual; amb un *viva!* que feia tremolar les pedres.

No arreglava res, però ell discorsejava fins que el foragitaven de la taverna i queia ajassat en algun portal, on dormia plàcidament la mona.

No us creguéssiu, però, que les seves mantellines fossin de gran luxe, no; en aquells temps venturosos, en què un borratxo era una excepció, les borratxeres eren democràticament tavernàries.

NOI DE TONA.

El conegut pelleter senyor Edmond, que acaba de tornar de Rússia i de Polònia, té el gust de comunicar a les distingides dames de la bona societat que s'ha proveït d'una magnífica col·lecció de pells fines per a la vinent temporada.

Ben pensat: perquè en la temporada vinent hauran passat totalment de moda les pells gruixudes.

Una ballena en el riu Manzanares

ERA la vigília de Sant Isidre, patró venerat de Madrid. En un grup format al mig del carrer, es discutia si faria bon temps o si plouria, el dia següent, dia de la festa.

Un carboner anomenat Alvar (no Alba, eh?) deixant sa botiga, es precipità vers el grup i, amb l'autoritat de la gent que és vanitosa, i creient-se que llur manera de veure és sempre bona, digué sa opinió que faria bo. De tota manera els veïns posaven en dubte la seva predicció, puix la gent de Madrid estan segurs que Sant Isidre prefereix celebrar la seva festa regant la terra.

Dues hores després, plovia a bots i barrals, cosa que durà tota la nit, amb gran desconsol del carboner! A l'endemà al matí, el «Manzanares», que, ordinàriament estava sec, aparegué completament desbordat, emportant-se unes botes buides d'un comerciant de vins establert allí tocant.

En un obrir i tancar d'ulls, el comerciant s'adonà, pel soroll que feien les aigües, que aquestes es trobaven ja quasi davant la porta de sa casa. Sortí, tot desesperat, i cridà: "Salveu aquestes botes; una d'elles està plena" (*una va plena! Una va plena!*)

El carboner Alvar sentí aquest crit i l'interpretà malament: abandonà de seguida la botiga i corregué pels carrers cridant: «hi ha una ballena en el «Manzanares»!» Aquest crit, repetit de boca en boca pels diferents barris de la vila, alarmà tots els madrilenys, i, com si haguessin

sentit a dir que s'havia aixecat una partida d'insurrectes, es tiraren al carrer, armats de fusells, destrals, garrots, espases, ganivets, i altres estranys instruments, i corregueren vers el «Manzanares» per matar l'enorme cetaci.

Alvar, fou el primer d'arribar a la vora del

riu, on trobà el comerciant de vins tot desconsolat, en veure que perdia els seus tonells en el corrent de l'aigua, i li preguntà bruscament:

—On és la ballena?

—Quina ballena?
—replicà el pobre home.

—Com? No has dit tu que hi havia una ballena, en el «Manzanares»?

—No, home, no. Ço que jo he dit, és que, de les meves botes, que les aigües s'han endut, la una d'elles és plena encara de vi (va plena).

—Gran imbècil!— cridà tot enfurismat l'Alvar; ja t'ensenyaré, jo, a distingir la V de la B; i aixecant el seu bastó es proposava de partir-lo

en dos trossos sobre el cap del comerciant de vins.

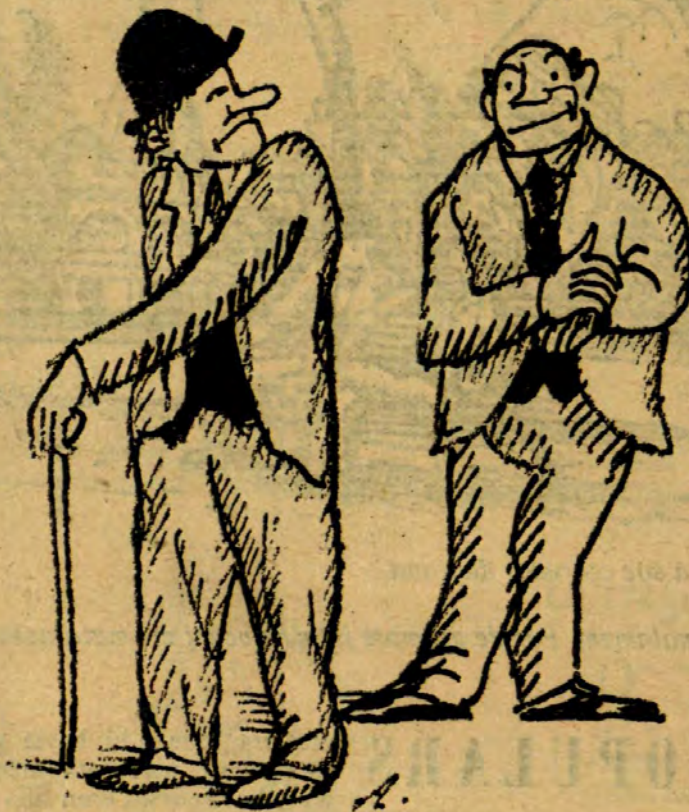
—Socors!, socors!—cridà.

En aquest moment arribaren els primers curiosos, que desitjaven veure matar la ballena, els quals alliberaren el comerciant de les mans furioses del carboner.

Un instant després, tots s'entornaren a sa caseta, confusos i pensatius de creure possible que en el "Manzanares" pogués haver-hi ballenes.

Com que a Madrid n'hi ha tants, de peixos grossos... sense comptar els lluços!

GEORGES DU VAL.

—Què us heu pensat que sóc un nyèbit?

—Perdoni; això no!... Ara vagi a saber si m'equivoco.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

DE GRAN INTERÈS

Va a complir-se els cent anys de la nostra renaixença literària. Va fent cent anys que alguna espurneta ça i lla botava, i que aviat havia de venir la Oda, de l'Aribau, i les primeres manifestacions, decididament espone-roses, del renaixement literari.

EL BORINOT creu que és oportuna aquesta hora de silenci, i de treball dins de casa, per organitzar uns actes de manifestació literària, que no dubtem a qualificar d'interessantíssims.

Voldríem primerament fer una aplega, com més nodrida millor, de tota mena de publicacions periòdiques, diaris i revistes, que han sortit, tant si encara es publiquen com si ja no es publiquen, de cent anys cap aquesta banda, a Catalunya, València, Balears, Rosselló, i els editats pels catalans de les Amèriques.

Agraïrem moltíssim a tots els amants de les nostres coses que ens ajudin en aquesta tasca. Els demanem que ens trametin

DIARIS

de qualsevol tendència, partit, caràcter, escrits en català, bilingües, o redactats en català exclusivament. Un exemplar, almenys, sigui del dia que sigui, d'aquests diaris (si fossin dos, o més exemplars, encara millor).

PERIÒDICS

setmanals, quinzenals, mensuals, butlletins, gasetes, etc., de qualsevol caràcter o tendència, de política, de religió, de pietat, d'ensenyament, economia, agricultura, literatura, tècnica, medicina, sociologia, jurisprudència, arts, teatres, esport, humorístiques, satíriques, madures o aspres.

ALTRES PAPERS

manifestos, proclames, allocucions, felicitacions, invitacions a diferents actes, siguin els qui siguin, auques i romansos de tota mena.

TOT ENS INTERESSA

Totes aquestes publicacions ens interessin molt; i d'una manera especial les de caràcter humorístic, de broma, de sàtira, fines o grolleres.

ELS HO TORNARIEM

Estimarem en gran manera els qui tinguin algun exemplar de totes aqueixes coses, que ens ho donin. Però si és que no se'n volgues- sin desprendre, els ho tornariem, una vegada n'estéssim servits, i després d'haver anat a l'exposició que pensem de fer-ne.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

S'ha de trametre tot a l'Administració: Impremta Altés, carrer dels Angels, 22 i 24, Barcelona.

LLEGINT SHAKESPEARE.

«Paraules, paraules, paraules... El vell pirata, salta camins, deia:—Us juro, per la meua honra, que tots els qui per aquí passaren, per deshonrats han d'ésser tinguts».

Ultima hora**LA DARRERA FRASE D'EN MAURA**

LEGIM: «uno apunta la idea de que don Antonio està próximo al poder... Un impaciente apunta:

—¿Conocéis la frase del jefe?

—No—contestan los de la tertulia.

—Don Antonio ha dicho que es demasiado viejo para teniente coronel».

Aquesta és la darrera frase d'En Maura. No, senyors; no és aquesta. La darrera ens l'ha dita ell mateix, passant en bicicleta. Diu:

«El pensamiento libre
proclamo en alta voz
y muera quien no piense
igual que pienso yo».

Sinó que ens sembla que aquesta vegada don Antoni ens l'ha encolomat de mala manera. La dita pot ésser d'actualitat; però la frase no és d'ell.

PITJOR QUE L'OU DE COLOMB

—Cinquanta cinc cèntims un ou?

—Li sembla massa? Que treballaria a bon preu vostè!
Un ou representa tota una jornada de treball d'una gallina.

La millora de paper no serà fins el número que vé

Confiàvem que el paper que s'ha imprès EL BORINOT fins el darrer número ens hauria allargat per cinc setmanas més, però les exigències d'un superior tiratge d'aquests darrers números feren fallar els nostres càlculs. La fàbrica de paper ens ha promès poder donar ja el nou pel número que vé. Avui hens em d'acontentar amb el que hem trobat en plaça.

TRENCA CLOSQUES AMB PREMIS

Solució a l'anterior:—en què fa molta claror.

Número 4

En què s'assembla un regidor a una cafetera russa?

La solució al número vinent.—Als qui ho endevinin els regalarem una lletuga d'ensiam.

Cobles del senyor Santacana

SANTACANA, Santacana,
bé n'has dut prou temps, de llana!

Com, tot d'una, furient,
ho engegues tot al vent?

Tu volies fè un banquet:
en son lloc, un tamboret

et van dar, dins una sala,
que s'hi pot fer bona gala.

De què et queixes, doncs, senyò;
ni de què fas rosegó?

Tu digueres:— Imprudents!
no em vingueu amb documents!

I aleshores et van di:
—Seràs «algo» fent-ho així.

I ara véns, i ara et remenes,
i ara busques les esmenes?

Que no saps que ni a l'Arbeca
ja ningú no fa el xibeca?

Vaja, home, massa llana:
Santacana, Santacana!

XIRIBEC

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Sortirà els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

El primer volum sortirà el dia 21 d'aquest
mes i és «LAURA O EL SEGELL ROIG»
d'A. de Vigny; traduïda per CARLES RIBA,
amb una portada d'En Segrelles.

Administració:

JOAN GOLS—Consell de Cent, 414

Telèfon 437

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125—Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL BORINOT

Any II - Núm. 18

27 març 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Ja te la pots mirar, la teva germaneta, ja; que és molt bonica.

—Ves... com que és nova!